

„Ze hebben 't zó graag”, verontschuldigde Suze, tegelijk afwerend-lachend naar de drempel, waarover Corieneke kwam aandribbelen, roepend: meej doen tã Susó?”

Corieneke zeide altijd Suso en Hermientje verbeterde het trots in Susa, beide afgaande op klanken in vaders woorden als hij Suzes naam zo grappig mogelijk beproefde te verbasteren.

„Eve ruste”, zei Suze het kind opnemend en op haar schoot tillend.

„Weej pè tjò?” vroeg Corieneke.

„Straks”, beloofde Suze terwijl ze het kind hoepla-hoepla op haar knieën liet rijden, zodat het weer kraaiend lachte.

„Lief tã Suso”, vleide Corieneke, haar mollige armpjes om Suzes hals wringend, „lief tã Suso”.

Even, heel even drukte Suze het roze kindje stil in haar armen, terwijl haar lijf sidderde en haar ogen warm werden tot er een hete druppel uitgluurde. Zij wilde toen roerloos blijven, opdat Annie het niet zou merken, maar die had niet anders te doen en glimlachte blank:

„Jij moest ook een paar kleuters hebben, Suus”.

„Hè wat?” vroeg Suze Corientje wegbrengend naar het gras en toen ze weerkwam en haar ogen droog waren, herhaalde ze: „Wat zei je ook?”

„Waarom je geen kinderen hebt”, vroeg ik, „je zou zo goed moedertje kunnen spelen”.

„Och, vindt je”, vroeg Suze onnozel, „volgens mijn mening heb je meer last dan plezier van ze”.

„Je speelt er toch graag mee”.

„O ja, maar dat is het prettige juist; maar 't lastige, de drukte, de verantwoording, de zorg”, mat ze breed de nadelen uit.

„k Zou toch eens naar een specialiteit gaan, d'r is soms wat an te doen”, ried Annie zich niet latend bedriegen.

„Nou ik verlang er niet naar”, hield Suze nog vol, terwijl ze teder naar Hermientje keek, die beproefde van een te hoog boompje een roos te plukken.

Het chapter „Kind” was dikwels in Suzes gedachten. Na haar terugkomst van „Moeders wens” — nu een jaar geleden — was ze in papa van Larn's boekenkast gaan snuffelen en had daar de inlichtingen, die zij wenste, gevonden. Soms werd haar het verlangen te machtig en wilde zij alle voorzorgen verwerpen, maar de vrees voor spijt later en haar fantasie, die haar telkens een roodblond Herzbergje met bleke wangetjes en kuchend borstje liet zien, brachten haar er iedere keer van terug.

In gezelschap was er al meer dan eens op gezinspeeld. Men ried haar de ooievaar lief aan te kijken en eens, toen er werd opgemerkt dat Herzberg aanleg toonde voor corpulentie en Suze steeds slanker scheen te worden, had men grof gegicheld, dat het beter andersom zou zijn. Achter haar rug beklaagden ze haar, omdat men hun kinderloosheid aan Herzbergs ziekte weet.

Suze ontweek het onderwerp zoveel mogelijk en, als een gesprek niet te ontkomen was, hield ze zich evenals nu tegen Annie: alsof ze in kinderen hebben een grote last zag en blij was zo zonder zorgen te zijn. Maar Annie, die het meeste van haar opgekropte moederlijkheid zag losbarsten, geloofde haar niet. „Wil je nog thee?” vroeg ze nu, wel ziende dat Suze van onderwerp wenste te veranderen.

„O graag”.

Maar Annie maakte geen aanstalten op te staan, zodat Suze er bij voegde: „ik zal wel even inschenken”.

Annie Colebrander was twee jaar ouder dan Suze. Ze had een breed blank hoofd met lichtblond glanzend haar. Door haar open-geborduurde witte blouse schemerden haar blanke schouders en armen. Haar glimlach was blank en elk harer bewegingen was traag-blank. Haar kinderen had ze lief om naar te zien, maar nooit speelde ze met hen en als ze onverhoeds op haar schoot klauterden schudde zij hen dadelik af. Ach, zó moe wor-je van die wilde kinderen, hè? Nee, zij kon daar niet tegen. Ook niet tegen